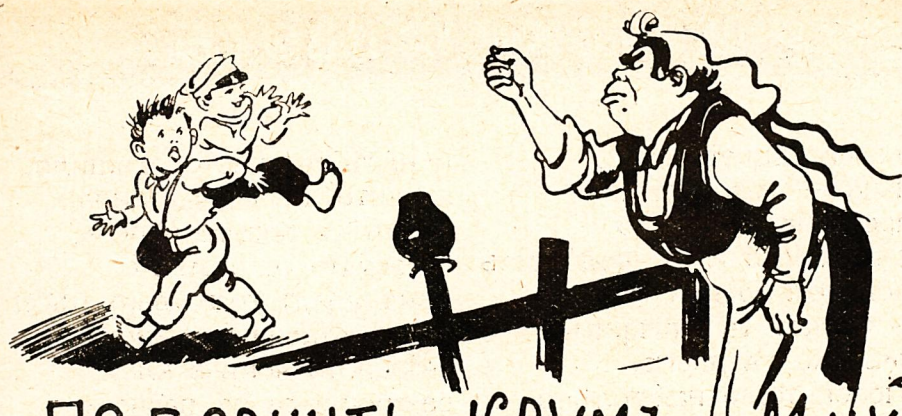

ПАЛАВЦИТЪ КРУМЪ И МИХО и съседката имъ Куна

Снѣгъ на пластове дебели
вредъ земята бѣ постелилъ.
Палавцитѣ Крумъ и Михо
срещнаха се и решиха
съ хитрина да подиграятъ
и съ това да обуздаятъ
злата си съседка Куна,
що прилича на маймуна.
Куна често ги корѣше.
Тя, дори ги клеветѣше
предъ бащитѣ имъ, че били
тенджерата ѝ строшили;
че прескачали стобора,
скришомъ влизали и въ двора
и въ калпацитѣ берѣли
плодове съвсемъ незрѣли;
че замѣрвали я съ прашки,
плезѣли ѝ се просташки
и наричали я: — Куна
съсь маймунската муцуна!
Въ клеветитѣ злонамѣрни
имаше по нѣщо вѣрно,
но такива сж децата
въ градоветѣ и въ селата

— всрѣдъ игритѣ си забавни
и бели по нѣвга правятъ.
По скроенъ отрано планъ
въ бай Николова таванъ,
палавцитѣ Крумъ и Михо,
предпазливо, леко, тихо,
метнаха се презъ стобора
на съседката си въ двора,
антерийкитѣ свалиха
и за трудъ се заловиха.
Снѣгъ на купчина събраха,
снѣжна топка омотаха,
безъ почивка майсториха
и на края съградиха
тамъ всрѣдъ двора за насмѣшка
снѣжна фигура човѣшка,
тъй прилична по муцуна
на съседката имъ Куна:
съ дълга фуста до земята,
съсь ржце върху бедрата
и съсь кепе на главата,
че, дори, и тя самата,
щомъ я зърне, то се знае,
своя образъ да познае.